

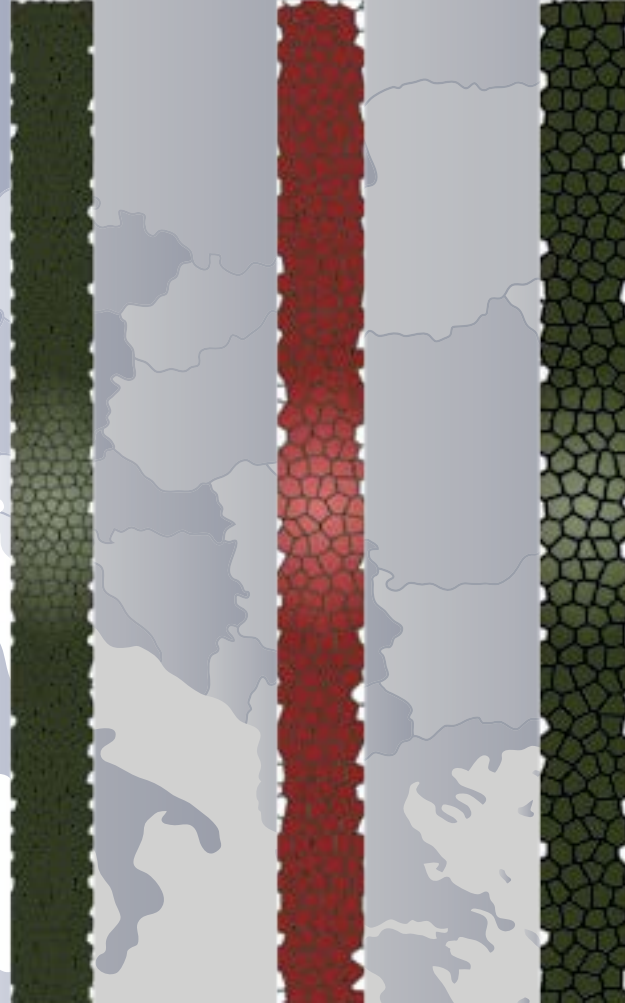
MAI 22

20

2022

2022

2022

Andrei Marghescu

CUPRINS

EUROPA.....	3
9 MAI	6
EUROPA IUBIRII	8
RESPIRO POETIC.....	10
DESPRE LOCUL EUROPEI ÎN LUME.....	17
HOW TO WORK SMARTER, NOT HARDER	18

Redactor șef: Alexandra Dragomirescu

Redactori:

Andreea Bunea, Adrian Manu, Aura Plăiașu

Alexandra Cățu, Daniel Ghindea, Miruna Suvalcu

Coperta:

Alexandra Dragomirescu, Adobe Illustrator, AdobeStock

E-mail: revista.cngm@gmail.com

EUROPA

RESPECT ȘI MÂNDRIE

„Să facem sport!” la ora de Lectură. Nici gând! ar zice un coleg cu experiență, auzind asta! Eu n-am zis nimic, dar m-am uitat pe fereastră, să nu vadă profesoara din Halle că mă strâmb... Nu e politicos, e altă țară, treaba lor! De fapt, nu-mi plăcuse din primul moment... Venise în trening (nici măcar unul de firmă!), cu un fluier la gât. Totală lipsă de respect față de copii, față de invitați... Eu, în schimb, mă sacrificasem să apar în pantofi cu toc, cu un număr mai mic, dar asortați perfect unui costum Steilmann scump, pentru că, de!...sunt în vizită într-o școală din Germania și reprezintă poporul român.

Și începe ora cu acest „Să facem sport!”... cu mișcări de scuturare a mâinilor și de rotire a capului. Nu durează mult, puștii sunt chemați în fața clasei să-și ia o pernă și un manual.

Se așază, fiecare cum poate, cum se simte mai bine... unul s-a lăsat pe spate, mă gândesc că e obosit și vrea s-adoarmă, altul dă agitat din genunchi și nu mă pot concentra... Profesoara stă și ea jos... (De ce?! E un scaun alături! Mă uit din nou pe fereastră și respir adânc...Calm! Nu e școala mea!).

Fiecare copil are o carte în mână și urmărește cum poate textul pe care doamna îl citește rar, cu intonație... E plăcută atmosfera, chiar mă simt bine. (Frumos, zic, dar imposibil în România, nu avem spațiu...)

Povestea se termină, elevii citesc și ei... Doar cei care stau corespunzător, așa că adormitul se ridică, îndreaptă spatele. Agitatul, în schimb, se mișcă frenetic... Simt nevoia să-i spun: „Stai locului! Fii cuminte!”. Din fericire, se oprește singur.

Primesc toți niște plușuri și sunt îndemnați să improvizeze dialoguri între personaje. Asist la un fel de teatru de păpuși...

Copiilor le place, se descurcă, ne distrăm... (Frumos, zic, dar imposibil în România. N-avem texte.)

În Halle, secvența de citit pe jos se termină cu zâmbetul pe buze. Copiii sunt rugați să meargă spre bănci, țopăind... Ce-i asta?! Directorul neamț care e lângă mine îmi face semn că e OK, așa li s-a spus. Întreb care e legătură cu povestea. Niciuna, aflu. Copiii, la această vârstă, trebuie să se miște, e natural.

În sfârșit!... e natural pentru voi, mă gândesc eu, uitându-mă la ceas. Mai sunt 20 de minute... Poate văd totuși ceva folositor, să aplic la clasă... Hai, că mai e timp! Dacă tot i-a trimis în bancă, vor analiza acum textul... Nu! Manualele au rămas în față lângă păpuși. Începe o parte de comunicare, vorbesc toți despre ce le-a plăcut în poveste, despre prietenia dintre personaje, despre prietenii lor, despre fair-play... și spirit olimpic! (Chiar exagerează doamna asta!)... Și așa se termină Lectura. Fără exercițiile acelea de buchisit textul, fără să li se dicteze rezumatul, fără să scrie, acolo, două, trei rânduri despre personaje (totuși, ai pretenții de la niște elevi de clasa a III-a!).

Urmează, mi se spune, ora de gimnastică, afară... Unde mă mobilizez și eu să ajung, mai târșăit... să salut profesorul și să mă scuz că nu pot rămâne (mă omoară tocurile!) și chiar nu pot să mai stau în picioare.

Pe teren, mă întâmpină tot doamna de Lectură, tot în trening, tot cu fluier... Păi cum?! Că s-a terminat ora... Vede uimire pe fața mea și explică. Predă și Sport, pentru că în Germania, la ciclul primar sunt profesori cu dublă specializare. Ea a ales disciplinele care i-au plăcut cel mai mult: Limba și literatura germană și Educație fizică... Eu am rămas în aceeași stare de uimire totală. M-a întreb:

„Ce vi se pare atât de ciudat în asta?”... „Aaa, nu nimic, sigur, doar că la noi nu e așa”, i-am răspuns eu și m-am retras în cancelarie. M-am pus pe o canapea și am lăudat școala românească până la pauză în fața unor profesori nemți (aparent politicoși)... Ce multă carte facem noi! Ce tipuri de exerciții interesante avem! Ce buni suntem!...

Regret! Regret, de fiecare dată când îmi aduc aminte. Am înțeles, cu adevărat, acea oră de lectură după mulți ani... Am înțeles în timp ce înseamnă să fii natural la școală și să îți respecti copiii. Nu are legătură un Steilmann scump, e o problemă de atitudine.

Dacă aș putea să mă întorc în timp, pe terenul școlii din Halle, mi-aș scoate pantofii și m-aș așeza pe iarbă. Aș urmări ora doamnei în trening, fără să-mi ruleze în minte: „Frumos la voi! Imposibil în țara mea!”

[Textul de mai sus a fost deja publicat pe un blog, dar am simțit nevoia să îl reiau și aici, ca o introducere (cam lungă, totuși) pentru ceea ce urmează.]

A doua zi am revenit la ore cu pantofi de sport (Nu datorită vreunei schimbări de atitudine apărute peste noapte, ci a faptului că nu aveam altă variantă. Cititorul atent care a trecut prin experiența unor pantofi incomozi înțelege...).

Am intrat la o clasă a IV-a la o oră de geografie. Directorul, care fusese în România, le spune câteva cuvinte despre noi, despre București (Frumos!), le cere copiilor să arate ce proiecte au făcut ei despre România... Ajunge un portofoliu la mine, prima pagină are numele țării și steagul, pare să aibă cam 20 de foi. (Iată, zic, s-au preocupat copiii!) Îl deschid și văd o poză cu niște țărani săraci în fața unui bordei. (?!)... dau pagina, alta la fel... (??!) dau pagina...cu nervi!... alta la fel (!!!)... apoi... nu mai era niciun bordei, era o locuință săpată în pământ, iar în fața ei, niște oameni foarte murdari... (...). M-am oprit. L-am închis și am cerut calm, dar tare, să ni se aducă toate materialele primite de director, când fusese în vizită în România. După câteva minute de liniște au fost aduse dintr-o altă sală. Țin minte că am ieșit în fața clasei cu un album

cartonat despre București, să le arăt copiilor nemți că locuiesc într-un oraș și e unul chiar mare. Mi s-a spus că pozele și informațiile din acel portofoliu au fost găsite pe internet, că se referă mai mult la o minoritate etnică...Să nu mă supăr, sunt reale! După un discurs scurt în fața copiilor într-o germană supărată... în care ziceam că acel portofoliu nu reflectă țara din care vin... și cu multe cuvinte în minte... ce nu pot fi reproduse (dar pe care cititorul le poate intui în context), am ieșit din clasă... am ieșit și din școală. Nu înainte de a-i spune, pe hol, directorului care ieșise impacientat după mine, că, în România, nu i-am prezentat niciun portofoliu despre Germania cu lagăre de concentrare și (neo)naziști, deși puteau găsi și elevii români poze pe internet despre asta. Poze reale!... Nu a mai avut replică și nici nu l-am mai așteptat să își găsească una.

(Direct la un mall local am ajuns, după aceea... Morala este să nu mergeți niciodată la shopping când aveți nervi, e o terapie foarte scumpă!).

După câteva ore, am primit invitația de a o vizita pe profesoara de engleză acasă, acolo unde a venit și directorul care a adus un bilet semnat de mai mulți profesori din școală. Mesajul era foarte simplu, dar m-a convins: „Ne cerem scuze! Vă apreciem mândria”.

Din toată experiența acelei vizite, de fapt, din toate momentele în care am interacționat cu europeni din diferite țări (în cei 7 ani cât am colaborat la Erasmus, după aceea), mi-a rămas în inimă ceea ce am învățat despre respect și despre mândrie, atunci, la Halle.

Epilog.

Întâmplările de mai sus au avut loc în urmă cu 23 de ani. Între timp, lucrurile s-au schimbat în sistemul nostru de educație. A fost încurajată inovația...

Anul acesta, de 9 Mai, clasa care a reprezentat Germania nu a adus în fața publicului niciun aspect controversat, nu am avut o întoarcere în timp, la cel de-al Doilea Război Mondial... Acest lucru mă bucură pentru că acel moment nu reprezintă țara în care am făcut sport la ora de Lectură.

Alexandra Dragomirescu

9 MAI

Nu mi-am dorit un articol informativ, anost, despre 9 Mai, pentru că este unul dintre cele mai frumoase proiecte din Colegiul Național „Grigore Moisil”.

Prin urmare, voi scrie câteva rânduri dintr-o perspectivă subiectivă.

Unul dintre marile merite ale acestui moment este faptul că ne oferă prilejul să ne exprimăm latura creativă. Am văzut și în acest an multă energie și multă creativitate în programul artistic.

Fiecare clasă are propria poveste (de culise despre cum a fost de 9 Mai și ce s-a întâmplat înainte și după... Eu cunosc câteva povești foarte bune, dar vă voi spune doar una. Și voi începe atipic, cu finalul ei.

Atunci când a venit în școală pentru proiectul despre prietenie, domnul Nikolov de la Uniunea Bulgară din România a admirat peretele nostru cu valori europene. (Am fost acolo când a fost pictat, când acei copii și-au scris numele pe zid.) Invitatul nostru a observat că dintre toate valorile, Pacea, care apare sus de tot, este cea mai mărunță. Recunosc, nu mi-am dat seama de acest lucru până acum...

Dorind să-i explic, mi-am amintit momentul când s-au făcut șabloanele pentru perete... căutam cuvinte pe care să le scriem acolo. Dintre toate valorile, ni se părea că este foarte sigură Pacea sau că cea mai puțin pusă în pericol. Aveam alte cuvinte care ne preocupau: toleranță, democrație, libertate...

De 9 Mai 2022, am adus în discuție... Pacea. Foști elevi au dus steagul Ucrainei și bobocii au scris Pace pe baloane...

Să vă zic și intriga, este simplă. Pentru că șefa clasei a extras un bilețel cu numele Bulgariei, am reprezentat această țară.

A existat și un punct culminant, când

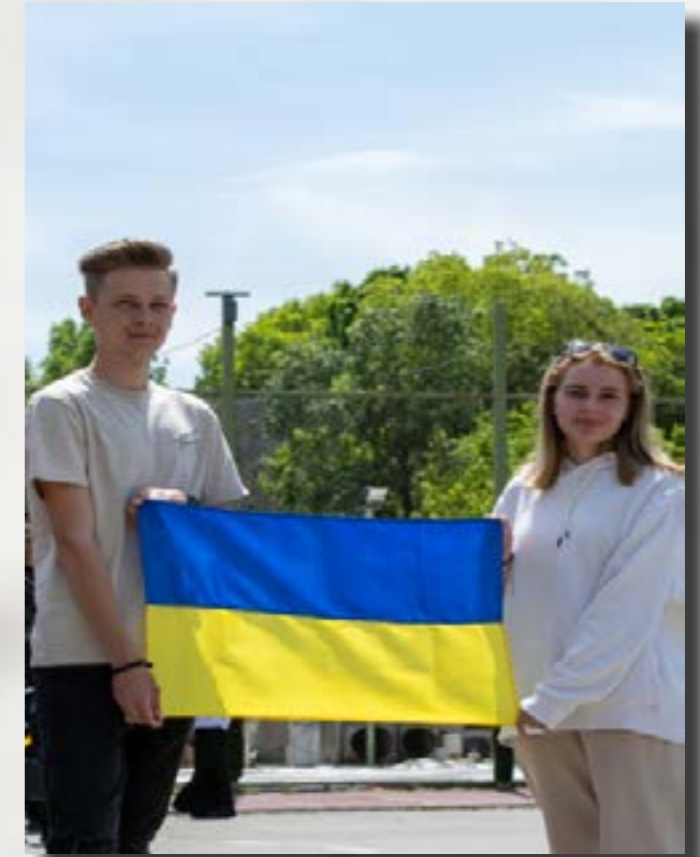
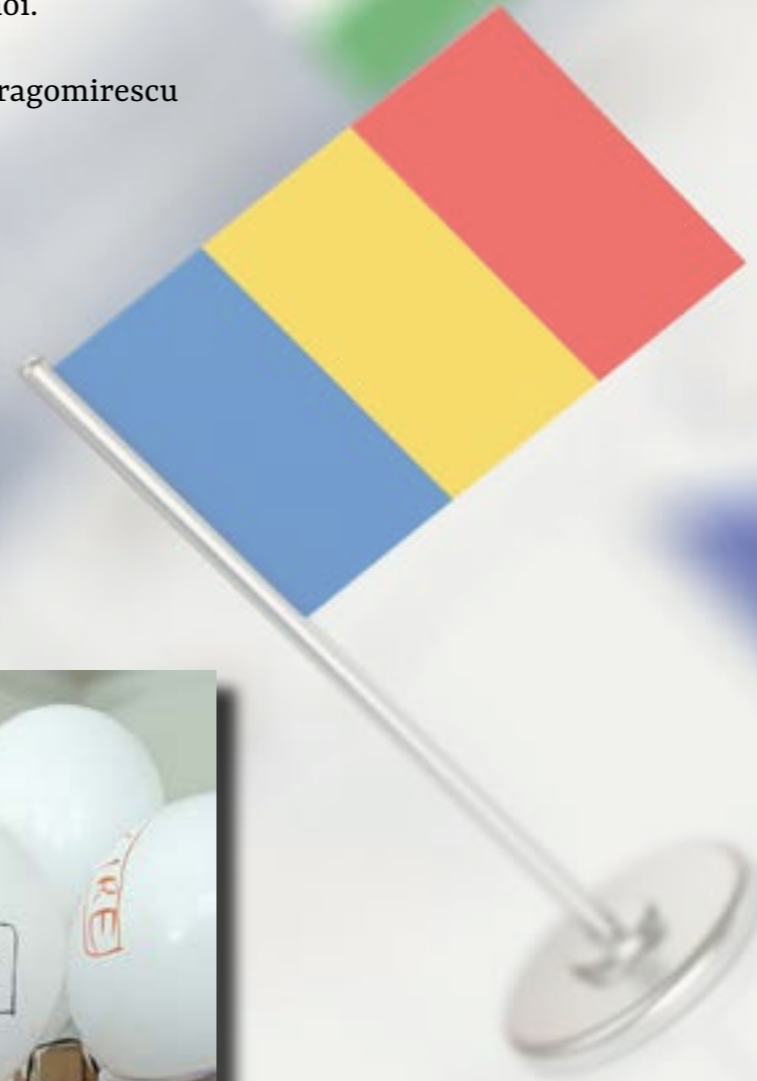
am dansat cu toții trap bulgăresc cu influențe populare, timp de 1 minut. A mai existat un punct culminant și înainte, e adevărat, dar acela este într-un alt plan narativ cu alte personaje... După cum și eu am fost personaj secundar în alte povești.

Important este deznodământul.

În curtea școlii noastre, prin dans și prin muzică, prin artă...am fost noi.

Europa a fost unită.

Alexandra Dragomirescu

Daniel Ghindea

Daniel Ghindea

Europa iubirii

*„firul roșu al destinului
pe care cei doi îl
urmează toată viața
pentru a fi împreună”*

Zeii ori Luceferii nu au reușit să o controleze și au ajuns să fie supuși legii ei, devenind astfel simple existențe în timpul ce nu trece niciodată.

Europa... Iubirea ta e destin, iar destinului nu i se opune nimeni și nimic...

Europa mitologiei grecești l-a fermecat pe însuși Zeus cu frumusețea ei în timp ce se plimba pe o plajă. Cu toată puterea lumii de care era capabil, Zeus s-a preschimbat într-un taur alb, iar când fata l-a mângâiat, el a răpit-o și a dus-o în mare pentru a o iubi până în străfundul lumii.

Cătălina secolului al XIX-lea l-a făcut pe Luceafăr să renunțe la nemurire pentru un simplu sărut. Deși un Zeu al Cosmosului, un fiu al cerului și al mării, el coboară la nivelul unui simplu muritor pentru a exista preț de câteva clipe lângă cea de care s-a îndrăgostit.

Femeia secolului al XXI-lea îl mai poate aduce pe Zeul zilelor noastre până în punctul în care acesta ar coborî din lumea lui? Doar pentru o sărutare? Poate oare Zeus să o găsească pe Europa lui printre femeile de pretutindeni? E suficient ca ea să îi apară în fața ochilor și el să se îndrăgostească până la infinit ori e nevoie de mai mult de atât?

Zeus al zilelor noastre poate că merge într-o seară la Operă și două rânduri mai jos o zărește pe Europa zilelor noastre. Îi pare familiară, pare că e EA cea pe care ar fi trebuit să o (re)întâlnească. Și apoi îi recunoaște parfumul din cele o mie de parfumuri pe care le-a mai simțit de-a lungul vieții, îi revede zâmbetul, îi urmărește privirea, pur și simplu se întâlnește cu cea pe care o cunoscuse cu milenii în urmă. Își dă seama că va retrăi cu ea iubirea pe care a mai simțit-o de milioane de ori de-a lungul existenței sale.

Zeus de astăzi e de fapt Zeus de la facerea pământului, iar Europa lui, precum Eva lui Rebreanu e cea alături de care el își va împlini iubirea următoarelor vieți pe care le va trăi pe acest Pământ.

„Își dădeau seama amândoi că sufletele lor se căutau de mult, poate de mii și mii de ani.” (Liviu Rebreanu, „Adam și Eva”)

Căci până la urmă, iubirea transcende timpul, iubirea trăiește în trecut și prezent, iubirea pur și simplu există, e firul roșu pe care cei doi îl urmează toată viața lor pentru a ajunge împreună, iar Zeus și Europa sunt doar numele celor care se regăsesc de mii de ori în miile lor de vieți.

Aura Plăiașu

Respiro

Andrei Dragomirescu

poetic

O fată de-mpărat

Frumoasa regină, fostă prințesă,
acum cam bătrână...
Năzuroasă de fel, te știi de o viață!
Fac parte din tine!
Prin globul de cristal mi-ai arătat, văi, munți,
mări și oceane...

Cu ochii minții nu poți să cuprinzi.
Cu trena-i lungă ce o târăște în ape,

Penultimul copil al împăratului Pământ
renaște iar precum o pasăre divină.
EUROPĂ,
Soare, Mare ce unești în tine atâtea popoare!
Controversele cerești te-au supus o viață
întreagă în noianul cu povești.
Mâini unite, țări și oameni, pe aici - foc,
pe-colo-i gheață
Toți visăm la armonie, tu ne dai statornicie.

Mohammadi-Golhivn Aria-Antonio

Pseudo-Olimp

Modelez lutul pleoapelor
În rame de oglinzi.
Semilunile unor gene
Le așez în coloanele de nisip
Ale unui Pseudo-Olimp.

Iar tu,
Privești altarul colosal
Cu ochii orbi și bandajați,
Dar vezi doar apusul psihotic.
Te uiți în soarele lui.

Ești prea orb în mortalitatea ta
Ca să zărești lumina templului;
Preferi să-ți fixezi privirea în hipocentrul
solar
Înnegrit de eternul
Ce ți se așază la picioare.

Te plimbi pe cele 6 străzi
Cu bucăți de sticlă sparte;
Asculți un ciob ce-ți reflectă urechea;
Nu înțelegi

-11

De ce nu îți răspunde.

Vezi zei privind-se-n oglindă,
Admirându-și reflexiile divine.
Te uiți și tu,
Imitându-le gesturile,
Siluetă dragă.

Au dispărut oglinzile.
Vezi zei dubli
Cu două capete
Și o singură pereche de ochi
Cu care joacă șah
Pe spatele tău.

Te afunzi în templu,
Îți pierzi mortalitatea,
Devii zeu
Și-atunci începi să vezi
Cavoul central.

Ai rămas doar tu,
Încolăcit himeric cu reflexia;
Ți-ai găsit oglinda;
Ți-ai întregit uroborosul
În ultima icoană.

Străzile s-au golit.
Acum stai la masa cu zeii,
Cu zeii oglinziți
Și te recunoști pe tine
În fiecare dintre ei.

Iar acum ai dispărut și tu,
Mâncat barbar de canibalul din oglindă;
Erai Cronos care-și înghițea copii,
Erai devorat de tine.
Acum ești doar reflexia...

Am rămas singură în templu.
Eu nu dispar;
Strâng firele din hainele celor oglinziți.
Eu doar exist:
Un Argus-demiurgic.

Eu sunt oglinda.

Carina Nițulescu

Catharsis

Praga, 1945 – un gram de speranță răsare printre oamenii care nu au mai dansat de ani de zile pe acoperișuri

Care nu au mai iubit cu nesăbuintă, care au trebuit să iubească în liniște, prin beciuri semi-obscuri mirosind a pâine umedă
oameni ale căror nume nu vor fi decorate de regi, oameni care și-au văzut speranțele încătușate pe străzile mânjite de sângele celor dragi
sunt ei, cei care vor muri la nesfârșit, prinși în curba lui Moebius, pentru aspirații-fantomă și halucinații vanitoase
ei, care prin a lor ființă claustrată au scris manifestul umanității noastre zdrobite, iar din al lor spirit uitat
azi se nasc coconi de fluturi nevinovați
iar noi, prea orbi, ne întoarcem în Evul Mediu, deși avem Renașterea la colț de stradă.

Sara Ilinca Boriga

David nu era tăcut, era extatic

Stătea întins în patul plin de perne, se sprijinea în cot
Și se gândea la Florența...
Cum l-a împins Rafael cu o aripă de pe soclu,
Cum i-a turnat Michelangelo pulbere de cer organică, în venele rupte tandru
Ce claviculă de ghips modelată... caldă epidermă de gheață.
Un David cu circumvoluții translucide
Bărbat leonin cu privire sacră...
Bastarzii ce neagă orice victorie, sufocați de morbida glorie...
Își transformă ura în scrumul țigării stinse,
Pe brațele unei nimfe cățarate în migdali înfloriți.
L-au prins de mâini cu lanțuri de ciocolată,
Și au crăpat firimiturile de piatră...
S-au dus dracului cu toții, otrăvindu-i porțelanul ochilor
Se-ncruntă cel rănit, căci apa vieții curge
Și cioburile gingiilor crăpate de săgeata Tatălui,
Se-mprăștie oglindind florile arzânde ale răului.
E dincolo de aripi frânte, pene carbonizate, instanțe nehotărâte...
Dar zâmbește copil singur - ani lumină, căci secretă atât de multă endorfină.
Nu prea am idee cum a ajuns în patul meu, dar...
David nu era tăcut, era extatic.

Alexandra Cătănescu

Șah

d4
d5
c4
dxc4
Parcă toate viețile contau...

Andrei Teodor Stârcea

Poem de București (II)

Din adâncul remușcării, mă trezesc emancipat
Sub o lună plină, tulburi, într-un aer poluat.
Pe un cer brăzdat de nori regăsesc un patinoar:
Patru ciori, într-un cerc, dau din aripi jovial.
De la Vest se amână un abur înverzit;
„Ard gunoaie la Chitila” constat dezamăgit.
Simt mirosul greu de plastic, îmi intră-ncet în nări,
Plămânii mi se-ncovoie și respir cu ezitări.
Mă simt îmbolnăvit de o forță imbatabilă,
Caut flori, ca o duduie, ca să pun damfului stavilă.
E o noapte de Drăgaică, fără sânziene,
Mă salvează însă de-otravă un pâluc de buruiene.

E o liniște suspectă, tainică ca moartea,
Ruptă dintr-un Rembrandt și surdă ca stupoarea.
Sub un cer ca un năvod, dospesc neclaritatea
Și misticul psihotic, decimând factualitatea.
Sub amenințarea lunii cobor privirea din cer,
Aflu strada strâmbă, spartă și cu muchii de oțel.
Dinspre gară aud un șuier, un scrâșnet de vagoane;
Dintru curțile de lângă, greierii își dau fasoane.

La numărul șapte-șapte e desenat un șarpe
Pe-o cutie pusă-n poartă drept cadou din vanitate.
Străvăd apocalipsa pe ritmuri de calipso:
Șapte negri autohtoni rup sigilii de pe-o-ușiță.
Pe-un morman de șită, lângă o casă stil vagon,
Văd o sperietoare hâdă distrând niște ciori –
Paradox paradoxal: prădător devine pradă,
Cum lueticii devin subiect de pildă-n stradă...

Matei Ștefan Dumitran

Arhitectă

simt că cineva mi-a ascuns
cuburile de construit,
fără de care îmi pierd din schițe.
vise umanizate,
locuri,
oameni,
totul e difuz.

nu pot decât să cred
că mi-am pierdut cheia nemuririi.
sau poate trebuie să mă ascund
în metafore

și inima trebuie să mi se frângă
ca să fiu sigură că am pierdut
tot.
promit că într-o zi
am să o port mai la vedere.
deasupra capului
sau la spatele blugilor,
ca să-ți atrag atenția la semafor.

dacă nu pot să te construiesc,
te caut.
(sau te las să mă găsești).

pentru un moment,
corpuri modelate din pământ și praf,
avem o sclipire de glorie.
oprim alarma,
ne trezim,
și ne cad inimile în domino.

un moment întreg,
în care suntem mai mult decât
jumătăți de noi
pe un sfert de trotuar.

doar atunci mi-aș găsi cuburile.
dă-mi-le înapoi dacă le visezi la noapte.
te rog.
sunt pierdută fără ele;
o arhitectă fără compas
sau simț al realității.

Eva Maria Cîrjan

Malta

Nu cu mult mai mare decât București,
Pe un retras petic de ocean,
Când îi vezi piramidele împietrești,
E un fermecător arhipelag european.
Mii de turiști îi bat drumurile,
Dar pașii lor sunt spălați de ape răsculate,
Înfățișându-se privirii doar țarmurile,
Și mici golfulețe cu pietre plate.
Istoria-i nealterată e încă în viață,
Din ea răsar falnice Templele Megalitice,
Iar pe plaja aceasta lunguiață,
S-au scris povești dintre cele mai mitice.
Eстера Stoica

Polonicul turtit sau Ecaterina cea Mare

după cum spuneam
de obicei nu știu ce spuneam înainte să mă pun să-mi amintesc
ce voiam să-mi amintesc pentru a spune
aha poemele mele te-au speriat mereu
adesea îți uitai numele când le citeai
ziceam: „tu ești ciorba de burtă nătăflețule”
dar nu voiai să accepți
te-am botezat chiar înainte să te naști și tot ai uitat
nu-i nimic
ziceai: „e vina mea nu a ta, nu fi supărată” normal că e vina ta idiotule
că nu te-ai născut să-mi satisfaci nevoia de validare masculină sau altele
de care trebuia să se ocupe tata în copilărie
în fine ce ziceam
nu sunt eu ecaterina nici tu petru, nu-s eu blondă sau frumoasă, nici nu citesc voltaire
dar cred că te-aș putea face să abdică la fel de bine
să renunți la viața ta anostă și să vii în paradisul meu
și alte chestiuni mici
am început sa beau vin
la fel de amar ca sângele care mi se prelinge prin vene
atunci când privești pe o alta
„poți tăia capul unei persoane
sau poți schimba modul în care gândește”
dar pentru tine dragul meu nu a rămas decât prima variantă
cum era?
mereu am fost înfricoșătoare în ochii tăi de copil
pentru că așa sunt
pot să rostogolesc niște cerneală pe hârtie,
să te transform în cel mai mare monstru și să te introduc în mințile oamenilor,
acolo unde vei fi vânat în liniște și vei fi făcut măruntaie condimentate atent
între timp te rostogolesc prin creierul meu
și încerc să-mi dau seama ce voiam să-mi amintesc
vinul e dulce
dulcele ucide mai crud decât amarul

Nicoleta Giurgi

Imn European

De la Oceanul Atlantic în vest,
Se desfașoară până în Asia în est;
Pot să vă spun foarte onest
Că acest continent se află-n arest!
Vă/Va surprinde ceea ce am spus?
A, nu vedeți niciun motiv expus?
Aceasta Europă este ca un rebus,
De nerezolvat pentru cei puși mai sus.

Casă pentru 50 de state suverane,
După cum vedeți unele sunt orfane;
Obligate de altele să intre în capcane;
Cultura politică e la nivel de băi romane.
Ne numim evoluți, dar suntem o creatură
Ce tratează tot ce prinde cu imensă batjocură.
În concluzie, eu prezint o altă opinie,
În loc de auriu,
conturul Europei are o culoare ruginie.

Străjer Andrei

Ștefan Susanu

Orașul mic își exhibă murdăria

ca un animăluț orb plin de pete
salvarea în relații care se deteriorează în timp
ca unghiile rupte în eschivări amoroase
Orașul mic mă bântuie obsesiv
ascunzișuri în rotațiile urechii

Orașul e scoica ostilității
perla de dragoste care crește înăuntru ca un defect
E o lipsă de sens dezvoltată în a face o plimbare
în a ține în mână germenii lichizi ai orașului
să-mi pătrundă depozitele de ardoare
să-mi tocească reflexele

Candoarea mea ca o vânzătoare la bălci
tarabe aerul ieftin plictiseala verii scurgându-se
între crucile atârinate pe pereți

M-am născut cu cordonul ombilical
al orașului în jurul gâtului
cu rozul sărac din străzile prăfuite
în pigmentii pielii cu rușinea

între timp mă pierd în urâtenia
acestui asfințit greu
Mă voi pleca în fața orașului mic
voi săruta pe rând copaci îngălbeniți
păsările negre cu ciocuri înfipte în blocuri

Amalia Mayer

Mono-Logos

— Un strigăt de fiară
Afară
E greu să fii tu...
— Sau nu?
— Poeme
boeme,
Și foi
— peste foi,
Când doar o culoare
— Ce doare
Transmite mai mult
decât un tablou,
— Mai nou...

— Și oare
— și oare?
— Ce fac?
De ce să nu tac?
Într-o lume în care
Cu gesturi precare
Inspir
— și expir
— și inspir
— și expir
— și inspir
— și expir
— Cuvinte.

mă simt vinovat.

— Un strigăt de fiară
Afară
Și fiara sunt eu
— Nu mereu!...

Și sunt prins,
Înadins,
Între lanțuri
Că tac...

— Ce să fac?

— Pentru prima oară am rostit cuvinte
mai vii decât apa lui Harap-Alb.
Fântâna a binecuvântat ca un botez
reinventarea fiarei în om.

La început a fost,
Dincolo de gând,
Numai un Cuvânt...

Andrei Teodor Stârcea

Eseu

Andrei Marghescu

Despre locul Europei în lume

Ce este, de fapt, Europa? Încă de la începuturile omenirii, Europa a fost importantă pentru umanitate. Inițial, Europa era totul. Orizonturile anticilor se limitau la continentul european. Încă din cele mai vechi timpuri, grecii și romanii au pus bazele civilizației. Europeanii au adus dezvoltarea, dar au adus și decăderea, apoi Renașterea. Europeanii antici au pus bazele matematicii, medicinei, geografiei, istoriei, filosofiei, au pus bazele omenirii, așa cum o știm noi. Nu degeaba prăbușirea Imperiului Roman a însemnat și prăbușirea întregii civilizații, pentru că lumea, în majoritatea perioadelor istorice, a fost eurocentrică.

Când ne gândim la europeanii antici, ne gândim la clasicismul în toate domeniile. Arhitectura grecilor reprezintă un reper pentru contemporani, la fel cum sunt și literatura și sculptura romană. Nu este de mirare că Renașterea a avut loc tot în Europa, iar noul curent a poziționat Europa, din nou, în centrul lumii. Au fost redescoperite produsele inteligenței umane din Antichitate, care erau, de fapt, tot europene. Tot europeanii l-au repus pe om în centrul tuturor preocupărilor, astfel fiind puse bazele Umanismului.

Europeanii au descoperit America, Australia și alte teritorii necunoscute până atunci, cucerindu-le și civilizându-le. Astfel, lumea a rămas tot eurocentrică, iar totul s-a învârtit tot în jurul valorilor europene. Ulterior, Iluminismul, a fost tot un produs european. Am înțeles ce înseamnă libertatea, drepturile, dar și cum putem contribui cu toții la dezvoltarea societății, iar acum, prin Uniunea Europeană, la dezvoltarea în comun a Europei. Totodată, majoritatea curentelor ideologice, literare și

artistice au fost inventate tot de europeni.

Tot europeanii au inventat și conceptul de distrugere. Încă din cele mai vechi timpuri, războaiele europene au fost printre cele mai dure, iar în secolul XX au fost duse la scară planetară. Totuși, cel mai interesant concept de colaborare este tot unul european. Uniunea Europeană este cel mai îndrăzneț și de succes proiect de colaborare din istorie, fără să mai existe vreun precedent care să servească drept model.

Astăzi, o Europă Unită nu este doar o ambiție, ci și o necesitate. Într-o lume multipolară, Europa are posibilitatea de a rămâne principal factor civilizațional numai împreună. Încă de la prăbușirea Imperiului Austro-Ungar, mai mulți oameni de afaceri austro-ungari se plâneau de dificultatea pe care o întâmpinau în momentul în care, în loc să se deplaseze într-o singură țară, erau nevoiți să traverseze granițele mai multor state pentru a-și gestiona afacerile.

După al Doilea Război Mondial, europeanii au înțeles că, dincolo de faptul că sunt francezi, germani sau belgieni, cel mai important lucru este că sunt europeni. La 9 mai 1950, Franța a recunoscut, prin vocea lui Robert Schuman, faptul că unele valori nu pot fi definite doar în contextul aparatului fiecărui stat și că era nevoie mai mult decât de o alianță a cărbunelui și a oțelului. Astfel, au fost puse bazele a ceea ce mai târziu avea să devină Uniunea Europeană.

Astăzi, la 72 de ani de la Declarația Schuman, atâtea popoare unite, strigăm într-un singur glas „La mulți ani, Europa, la mulți ani tuturor europenilor!”

Doru Nicolae Grădinaru

How to work smarter, not harder

I think that for most people and kids my age, 2021 was a very tough year and, for me, it was also the end of what I like to call "The easy times". Not only I had to accept the change that was coming into my life, but I also had to take, like all students, the first real exam in my life.

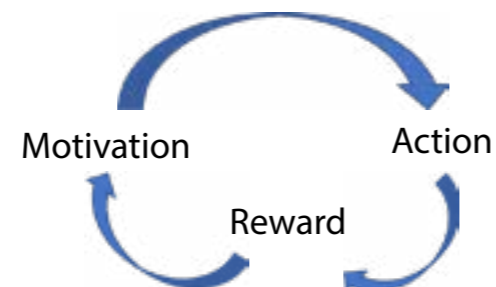
I remember working every day with almost no breaks, feeling guilty every time I wasn't motivated to start the day and overall being afraid that I wasn't doing my best. I know I can't be the only one who went through a similar experience, but the story doesn't end here. So, I finished the year with the best grades, I took the biggest grade at the exam in my school, but instead of feeling like a free bird or celebrating with my friends I was stuck to the couch. I was experiencing a big burnout.

Before I had all these big plans of what I would do after I finish with the exams and I was dreaming about how great the summer would be, but in reality, I wasn't fulfilled at all and this was the first time I realised that I might not approach things in the right way. What's the point of working so hard to achieve your goals if you are so exhausted that you don't feel any joy after putting in so much work? And this leads me to what I want to talk about today: how to work smarter not harder.

What is the first thing that comes into mind when we think about a person that can get all their tasks done in a short amount of time and just has this positive attitude towards working in general? Well, for the most of us I believe it's motivation. But isn't motivation a bit overrated? The problem with this word is that it's seems to be the key to all of our problems, right? If you are motivated

you work faster, you are excited about work, you are never complaining about what you need to get done and, in general, you are more efficient, because you don't spend all your time worrying. All of these things are true, but you have to remember that if you are not motivated it doesn't mean that you are lazy or that you can't get anything done, these are all lies, because motivation is a state of being that you can't just force to come out whenever you have work to do. So, after some months I since started to do my research about work and psychology in general, I came across a very interesting idea that I think will help us uncover the mystery behind motivation and how to work more efficiently.

Here we have a representation of the cycle of habits.

This can help us better understand what happens every time we do something- it can be anything, cleaning our room, doing homework, it doesn't matter. So, we have already talked about motivation and, at a first look, it seems like motivation is what stars the cycle right? Well, what actually happens is that after our brain gets a reward (like satisfaction for example) we start to feel the motivation of doing that action the next time.

But if we first need to take action,

The most efficient thing to do, if you want to change your approach to work, is to keep a diary.

because this is the biggening of the cycle, how do we really start if this chain has been broken?

Some of the techniques I found interesting are from the book „Atomic habits”, where it says that we can use the 2 minutes rule which implies that we can choose to do an assignment for only 2 minutes and then, we can stop.

Usually, when we start a habit, we also want to complete it, so you can combine this rule with taking action after an already existing daily habit of yours (like brushing your teeth) which is going to become the trigger of starting the routine. What I personally do when I would rather do anything but to do that annoying task is that I take a big breath in and I tell myself "OK I have absolutely zero motivation to do this, but I will just start anyway.". I never heard anyone say this before and, even if it's weird, it helped me so much that I wanted to share it with you. It's like I accept my emotions and I also try to stop thinking about anything else that is keeping me away from taking action, so I really hope this helps you as well.

The last thing we need to talk about which is probably the most important and yet not enough teachers are sharing this with their students is the reward they should get from completing a task. Let's be honest, for too many students' grades are not the reward they need. What we need however is to feel more satisfaction after we completed our tasks. The only way we can start to feel more fulfilled by our work is to fake that emotion at the begging. I know it's a bit cliché, but bear with me for a sec.

This is probably the biggest challenge because, not only it will take the most time to

see the results, but also because progress is never linear so it will be very hard to get out of "the valley of disappointment" and keep trying.

However, I still encourage you to try to say some positive affirmations after you finish your work to try to change your perspective and give yourself the breaks you deserve. Why I said it's the only way? Well- how else can you stop a negative thought pattern if you don't try to believe in something else?...

In the end, I know I wasn't able to cover all the things that can block our cycle of habits, like mental health problems, a poor sleep and a lack of concentration.

Everyone is dealing with something different when it comes to their study habits and it is very time consuming to do all the research you personally need, so what I want all of you to remember from this talk is that the most efficient thing to do, if you want to change your approach to work, is to keep a diary, think about the cycle of habits and try out all kinds of different techniques to find out where you have to make a change. Like, for example, for a long time I thought that the reason I don't see any results was because I was working too slow (so I believed I should change my action), when really, I needed to work on the part of the reward. Journaling is so helpful because everyone is different, everyone needs different techniques and all of us need to be once in a while objective in order to find out what works best for us.

So be patient, observe how the new things you try to apply make you feel, because change will happen when you least expect it.

Camelia Plăian

MOZAIC MOISIL

21, Mișcare

